

На горизонті - ти

КУПИТИ

Про книгу

Два тижні в дорозі... В одній машині із заклятим ворогом старшої школи.

Ноель Шепард нещодавно втратила бабусю і намагається справитися зі своїм горем, аж тут знаходить давні фотографії та листи, у яких дізнається про таємне кохання з її минулого. Сповнена бажання дізнатися правду, Ноель записує відео для TikTok із проханням про допомогу — і його бачать мільйони.

Завдяки цьому відео їй вдається знайти Пола, колишнього коханого бабусі. Він розповідає про весільну подорож, у яку вони колись планували поїхати.

Для Ноель це шанс встановити останній зв'язок із бабусею, тож вони разом вирушають у цю мандрівку. Але є одна проблема — онук Пола, Тео, її дратівливий і надто привабливий шкільний суперник.

І Тео теж їде.

Два тижні. Чи витримає Ноель поруч з ним? Адже коли вони ділять одну машину, а часом і одне ліжко, між ними швидко починає зростати напруга...

Джерело:

https://nashformat.ua/products/na-goryzonti-ty-953166?srsId=AfmBOoqB72hRixNzntFzX4cS4eQSuyJnWvCkXy0_Styo3qLmESQP6x0R

Бусю, я відчула твою присутність, коли писала це. Я люблю тебе до кінця світу і ще далі.

Я ПРОКИДАЮСЯ З ДВОМА МІЛЬЙОНАМИ ПЕРЕГЛЯДІВ.

Спочатку я цього не знаю. Мої очі ще заплющені, а рука долає смугу перешкод із чашок, обгортки від їжі та тюбиків із бальзамом для губ на тумбочці у пошуках телефону. Я тільки-но хочу дізнатися котра година.

Або, можливо, ні. Сонячне світло, що пробивається крізь мої заплющені повіки, підказує, що вже страшенно пізно.

Мої пальці хапають зарядний шнур, і я тягну тумбочкою телефон, збиваючи при цьому бальзами для губ, немов кеглі.

Та байдуже. Майбутня Ноель впорається з цим безладом.

Я нарешті дістаю телефон, ніби свій приз, і вмикаю екран. Але замість часу мої затуманені очі концентруються на лавині сповіщень із тіктоку. Навіть коли я кліпаю — астрономічне число, продовжує блимати, збільшуючись на п'ять, на сімнадцять, на сорок два.

— Що за чортівня, — кречу я.

Потім згадую: моє відео.

Моя і без того слабка після сну рука не витримує, тож телефон падає мені на обличчя.

На мій болісний зойк двері прочиняються. Крізь сльози в очах я бачу силует мами.

— Ноель, що сталося?

Це могла б бути німа сцена із ситкому: мені двадцять вісім, я кручуся у своєму дитячому ліжечку й осліпла від нещасного випадку з айфоном після того, як моє відео стало вірусним у підлітковій соціальній мережі.

Єдине, що стримує мене від бажання провалитися крізь землю — це кількість людей, які подивилися моє відео. Моє серце завмирає. Можливо, навіть та сама людина.

Я різко встаю, притиснувши пальці до болючого місця навколо ока, і намагаюся знайти телефон. Мама спостерігає з дверей спантеличено, вона одягнена у спортивний костюм замість звичного ділового. Певно, сьогодні субота.

— Ти в порядку?

Її карі очі, схожі на мої, поглядають на велотренажер у кутку кімнати. На стіні — неонові вивіски із гаслом «БУДЬ ПРИГОЛОМШЛИВОЮ».

Я бачу, як їй кортить увімкнути ту вивіску. А я б воліла її зірвати. Немає нічого кращого за ранкові підйоми у супроводі агресивно позитивного заклику, коли ти вже доросла людина і повернулася до батьків після звільнення з роботи, яка тобі навіть не подобалася.

— Так, мамо, у мене все чудово, — я зітхаю, відчуючи, як наростає головний біль. — Просто впустила телефон на обличчя.

— Вибач, люба. До речі! Раз ти вже прокинулася, я покатаюся.

Вона випалила це на одному подиху, і вже стоїть біля тренажера зі своїми особливими, гуркотливими кросівками у руках. За останні чотири місяці вона стільки разів будила мене своїм цоканням по паркету, що я й не порахую на пальцях усіх кінцівок. Але вона не винна, що перетворила мою дитячу спальню на святилище для свого велотренажера за дві тисячі доларів. Ніхто з нас не очікував, що я знову сюди повернуся.

— Роби, що хочеш, — пробурмотіла я й залізла знов під ковдру. Відкриваю акаунт у тіктоці — і серце починає шаленіти.

Ось, на останньому відео, яке я опублікувала трохи понад тиждень тому, зазначена кількість переглядів: 2,3 мільйона. Понад чотириста тисяч лайків і шістнадцять сотень коментарів.

Срань господня!

Що, в біса, сталося? Коли я засинала о дев'ятій вечора, у мене було нещасних вісімдесят лайків. І, що найприкріше, жодного коментаря.

Мої очікування й були низькими, проте варто було взагалі нічого не очікувати. Я створила акаунт у вересні минулого року з нудьги, а потім побачила, як набирають популярності інші фотоакаунти, і почала публікувати там свої фотографії. Однак вони так і лишилися непоміченими.

Але надія починається із зернятка, чи не так? Принаймні так, підморгуючи, казала мені моя бабуся.

Я тримаю всі її поради при собі, аби скористатися за нагоди: це часто траплялося до її смерті, і майже постійно тепер, коли її не стало. Вона була невід'ємною частиною мого життя від народження, тією людиною, до якої я могла звернутися у будь-якій — добрій чи поганій — ситуації. Дивно

називати бабусь чи дідусів кращими друзями, але Буся стала для мене такою відтоді, як я зрозуміла, що таке справжня дружба.

Минуло два місяці після її смерті, перш ніж я змогла дивитися на її фотографії без сліз. У мене є голосове повідомлення, де вона співає «З днем народження», проте я не можу його слухати навіть через пів року.

Але моє відео з мільйонними переглядами — це такий же любовний лист до неї, як і запит до всесвіту. Або благання.

Коли дізнаєшся, що твоя бабуса у двадцять років мала таємного коханця, то хочеться знати більше. І де взяти відповіді на усі ті питання, що здійснювалися в ту мить, як ти витягла старі фотографії із пошарпаного конверта в коробці, знайденої в запилюженому кутку гаража? Що ж, доводиться шукати альтернативу.

Першим кроком був тато. Не вдаючись у деталі, я запитала, чи знає він щось про романтичну історію Бусі. Потрібно було діяти обережно: тато міг засмутитися, якщо не знав про це нічого. Його горе було таким же невтішним, як і моє.

— Вона завжди любила тільки діда, а він любив тільки її. І завжди говорила, що він був її найбільшим коханням, — сказав тато.

Стосунками моїх дідуся й бабусі завжди можна було пишатися. Їхня історія кохання поставила перед татом дуже високі стандарти й перетворила його на безнадійного романтика, тож ці стандарти перейшли й далі. У нашій родині жартують: якщо у вас не так, як у Бусі з дідусем Джо, то він тобі не потрібен.

В очах тата промайнув інтерес, можливо навіть разом з підозрою, коли я заговкла.

— Чому ти запитуєш?

— О, та просто так, — відповідаю, відчуваючи, як знімок бабусі разом з іншим чоловіком пропалює дірку в задній кишені моїх джинсів.

Отже, тато — не варіант. А якщо не знає нічого він, то й інші родичі теж. Інакше вони б без вагань йому про все розповіли.

Я провела чимало часу у тіктоці, аби зрозуміти, що це марна трата часу й очікувань якихось змін: безглузді танцюльки в купі з кадрами романтичних зустрічей змушували мене ридати в подушку до другої ночі. Тож якби я

змогла цікаво передати знайдену інформацію й опублікувати це, можливо, на неї б звернули увагу. Можливо, навіть той, хто щось про це знає.

Можливо, ця людина знала б щось про ту колекцію фотографій і того єдиного листа, який Буся ховала понад шістдесят років. Можливо, хтось міг би впізнати симпатичного чоловіка на фотографіях із хвилястим темним волоссям та глибокою ямкою на щоці, якого звати Пол: це, а також роки - 1956 і 1957 — було написано на їх звороті акуратним, не звичним петлястим, почерком бабусі. Вона вийшла заміж за дідуся Джо у 1959 році після бурхливого роману. Цю історію я знаю напам'ять — бабуся любила про неї розповідати. Але, як не дивно, жодного разу не згадувала про Пола. Ми часто грали в гру, яку називали «Розкажи мені секрет». Я завжди ділилася із бабусею своїми таємницями, а вона — своїми.

Або ж я просто думала, що вона усім ділилася.

Та перед тим, як наважитися переглянути коментарі й дізнатися відповідь, я вмикаю відео.

Я тисну на екран — і запис починається піснею гурту Lord Huron, яку я вибрала, щоб максимально зачепити за живе. На кожному фото, яке я тримаю в руках, накладений текст, а мій потрісканий м'ятний манікюр різьоче контрастує із чорно-білими світлинами.

Її молоде обличчя, так схоже на моє, відбиває смуток. Зовні ми були дуже схожими — люди завжди говорили нам про це. Близнючки з різницею у п'ятдесят років. Споріднені душі, народжені в різні десятиліття.

На першій світлині Буся і Пол стоять перед незнайомим мені будинком. На екрані текст: Моя бабуся нещодавно померла. Я знайшла ці фотографії з нею та чоловіком, якого ніколи не знала.

Наступне фото на пляжі, вона дивиться на Пола із кокетливою усмішкою: Я знаю лиш те, що його звать Пол, і вони познайомилися у Гленлейку, Каліфорнія, десь у 1956 році.

Інший знімок — вони обіймаються, очі бабусі заплющені, а щока притиснута до його грудей: Її звать Кетлін, на цих фото їй близько двадцяти років.

На останньому кадрі Пол сидить за столиком для пікніка, підтримує підборіддя рукою і вдивляється в камеру так, що відразу стає зрозуміло, хто

фотографує: Шансів мало, але якщо ви його впізнаєте, будь ласка, дайте знати. Буся ніколи не згадувала про нього, але він повинен бути важливим для неї. Мені потрібно знати їхню історію.

Усі фотографії мають дещо спільне: пара завжди дивиться один на одного з усмішкою. Часто в обіймах одне одного. На багатьох світлинах бабусин погляд на Пола сповнений закоханості.

І його серце явно належало їй. Якби це не видавав погляд чоловіка, то вже точно б підтвердив написаний ним лист.

Зсуваю ковдру, аби переконатися, що мама досі зайнята. Її обличчям стікає піт, а увага повністю прикута до екрана по-переду. Ніби мене тут немає взагалі.

Чудово. Я витягаю схований під подушкою лист і обережно торкаюся, розгладжуючи пальцем складку.

1 липня 1957 року

Люба Кет,

Я розумію, чому ми не можемо втекти. Справді розумію. Я тільки хочу, аби ти була щаслива.

Наше розставання не змінить того, що я кохатиму тебе до кінця життя. Не знаю, розрадить це тебе чи завдасть ще більшого болю. Прошу лиш про одне: пам'ятай нашу обіцянку — ніколи не забувати час, який ми провели разом, а тільки згадувати з радістю.

Я обіцяв тобі, що все буде добре, пам'ятаєш? Так і буде.

Завжди твій,

Пол

Упевнена: так, як цей чоловік кохав бабусю, мене ще не любив ніхто. То чому ж вони розійшлися?

До цього я ніколи не публікувала відео зі своїм обличчям чи голосом. У мене навіть ім'я акаунта анонімне — просто користувач і випадковий набір цифр. І мене аніскілечки не гризе сумління, що ролик із Бусею та Полом побачили 2,3 мільйона людей. Бабуся любила цього чоловіка, а я не можу нічого в неї розпитати. Цей секрет вона мені більше ніколи не розкаже.

Тому якщо Пол живий, про все я маю дізнатися саме від нього.

Знов ховаю листа, перевертаюся на спину та беру до рук телефон, аби почитати коментарі. Проте не встигаю цього зробити, як з мене різко стягують ковдру. І вже вдруге за сьогодні мені на обличчя падає телефон.

— Бляха! — вигукую, затуляючи обличчя. При цьому ногами випадково зачіпаю чиєсь тіло.

— Еге ж, бляха! — стогне знайомий голос. — Ти вдарила мене по яйцях!

— Я не чую інструкцій Коді! — мама пихтить, перекрикуючи голос інструктора і при цьому дихає так, ніби у неї перейми.

Прибираю руки від обличчя й бачу свого молодшого брата Томаса, який скрутився калачиком і лежить лобом на ліжку, а руки тримає між ногами. І дихає так само, ніби в нього перейми.

Посеред цього гармидеру у дверях з'являється білява голова тата з широкою усмішкою:

— Хтось хоче яйце Бенедикт? Я думав, ми могли б разом поснідати, раз Томас тут.

Висмикую зібгану ковдру з-під голови Томаса і накидаю назад собі на ноги.

— Було б добре, аби ви всі забралися звідси. Пам'ятаєте правило: не заходити в кімнату, коли я тільки в білизні?

— Я майже закінчила, — видихує мама. — Ось-ось встановлю особистий рекорд.

Томас на це лиш стогне.

Боже, знову те саме. Незабитим оком знову дивлюся на телефон і бачу все нові й нові сповіщення. Мені кортить їх усі передивитися, але я не наважуюся на це у присутності Шепардів, яким нічого не відомо.

Оговтавшись, Томас із цікавістю зиркає своїми синьо-зеленими очима на екран мобільника. Дивлюся на нього — і ніби бачу своє відображення, за винятком одинадцяти місяців різниці у віці; маємо однакове золотисто-русяве волосся й темні брови, але мої очі чорніші за кавову гущу.

Він киває на мій телефон.

— Що там у тебе? Повертаю його екраном до себе.

— Нічого.

— Твій тіндер вибухнув, Квасолько? — Він хихикає. — Оце в тебе успіх.

Тато уже пішов на кухню готувати сніданок, а мама вдоволено завершує тренування із новим особистим рекордом.

Тож ризикую і показую Томасу середні пальці на обох руках.

— Ану припиніть, ви двоє, — мама все ще захекана.

Томас регоче і зникає за дверима. Аби не постійний біль у спині, могла б закластися, ніби мені знову п'ятнадцять. Удома ми завжди поводимо себе, ніби підлітки.

Мама злазить з тренажера, на обличчі збуджена усмішка. Повертається до вивіски «БУДЬ ПРИГОЛОМШЛИВОЮ» і смикає ланцюжок. Вмикає її лиш тоді, коли вважає це заслуженим. Рожеве світло вивіски робить мамине обличчя ще червонішим.

Її темне волосся вологе на кінчиках, а погляд теплішає, коли зустрічається з моїм. Останнім часом так завжди.

— Ти в порядку? — вона питає не для годиться, і ми обидві знаємо, у якому стані я зараз.

Однак я легко повторюю своє звичне:

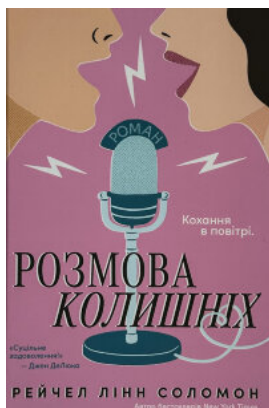
— Угу.

Тихе зітхання свідчить про те, що вона мені не вірить. Згодна. Я сама собі не вірю.

— Ну, уже одинадцять, чи не час вставати?

Будь приголомшливою, дійсно.

Рекомендована література

Розмова колишніх

Ненавидіти Адама
Коннора

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ